

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2375/2020
13.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужилаца АА и других 517 сви из ..., чији је пуномоћник Миша М. Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ИО „Први мај“ ад Пирот у стечају, кога заступа Тихомир Крстић, адвокат из ..., ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 258/2020 од 04.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 258/2020 од 04.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 122/19 од 14.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште споразумни откази уговора о раду као неосновани. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове поступка у износу од 142.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог за одређивање привремене мере да се Агенцији за привредне регистре у Београду забрани брисање из регистра правних лица у односу на туженог и ПД ИО „Први мај“ ад у стечају, до окончања парнице.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 258/2020 од 04.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 122/19 од 14.11.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18) и утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу код туженог, да је дана 10.09.2012. године, између туженог и предузећа „Аха Мура“ доо за производњу, спољну и унутрашњу трговину Инђија закључен уговор о купопродаји дела имовине туженог – непокретне и покретне имовине у оквиру Погона конфекције и друге непокретне и покретне имовине у кругу фабрике у Пироту – „имовинска целина 1“. У поступку решавања вишка запослених, тужени је запосленима понудио две опције – престанак радног односа уз исплату отпремнине у складу са социјалним програмом или споразумни отказ уговора о раду ради заснивања радног односа са новим послодавцем „Аха Мура“ доо. Даном 04.11.2012. године тужиоци су са туженим закључили уговор о споразумном престанку радног односа, којим споразумом је између осталог, одредбом члана 3. констатовано да су потписници споразума, запослени, свесни чињенице да споразумним раскидом уговора о раду немају право на новчану накнаду и сродна права у складу са законом којим се уређује запошљавање и осигурање против незапослености. Пре потписивања споразумног отказа уговора о раду, са тужиоцима је одржан састанак на ком су присуствовали менаџмент туженог, као и представници синдиката, и на ком су тужиоци били обавештени о свим битним елементима споразума, односно последицама потписивања истог. Постављеним тужбеним захтевом тужиоци су тражили да се утврди да су наведени уговори о споразумном уговору о раду незаконити, из разлога што тужиоци нису били упознати о свим битним чињеницама у вези купца, као и правним дејством уговора о споразумном престанку радног односа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили као неоснован тужбени захтев тужилаца за поништај као незаконитих споразума о отказу уговора о раду, јер приликом њиховог закључења тужиоци нису доведени у заблуду поводом битних елемената уговора, односно имали су сва сазнања о свим евентуалним последицама потписивања споразума и на исте су пристали, без икаквих притисака или условљавања.

Одредбом члана 177. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13) прописано је да радни однос може да престане на основу писменог споразума запосленог и послодавца. Пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

Одредбом члана 111. Закона о облигационим односима, прописано је да је уговор рушљив када га је закључила страна ограничено пословно способна, кад је при његовом закључењу било мана у погледу воља странака и када је то овим законом или посебним прописом одређено, док је одредбом члана 61. истог закона прописано да је заблуда (као мана воље) битна ако се односи на битна својства предмета, на лице са којим се закључује уговор ако се закључује обзиром на то лице, као и на околности које се по обичајима у промету или по намери странака сматрају одлучним, а страна која је заблуди не би иначе закључила уговор такве садржине.

Споразумни престанак радног односа претпоставља слободно изражену вољу запосленог и послодавца. Нема мана воља када су тужиоцима, који су закључили споразуме о престанку радног односа, били познати услови за отпуштање по основу

престанка потребе за њиховим радом. У конкретном случају, тужиоци су слободном вољом, без притиска или уцене пристали да са туженим закључе споразуме о престанку радног односа, с тим да су након тога наставили рад код новог послодавца закључењем уговора о раду на неодређено време, где су остваривали зараду као и сва друга права из радног односа.

Тужиоци су били упознати са условима под којима ће се са новим послодавцем закључити уговор о раду, о правима која ће тим поводом остваривати, као и да прихватањем услова за споразумни раскид уговора о раду немају права на остваривање права на отпремнину, нити других права из социјалног програма, због чега на страни тужилаца, приликом закључења споразума о престанку радног односа није било мана воља, те нема места поништају наведених споразума као незаконитих.

Послодавац је дужан да пре потписивања споразума о престанку радног односа, што је у конкретном случају тужени и урадио, обавести запослене о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, а што је констатовано и одредбом члана 3. уговора о споразумном отказу уговора о раду.

Стога правилно су нижестепени судови, и по оцени Врховног касационог суда, закључили да су тужиоци исказали вољу за споразумни престанак радног односа, као и да тужиоци од стране туженог нису доведени у заблуду у погледу битних елемената уговора као и права која ће приликом потписивања споразума остваривати, због чега нису испуњени услови за поништај наведених споразума о престанку радних односа као незаконитих.

Са наведеног, нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

На основу одредбе члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић